

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. sausio 20 d.*

Byloje C-155/09

dėl 2009 m. gegužės 4 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Komisija, atstovaujama R. Lyal ir D. Triantafyllou, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Graikijos Respubliką, atstovaujamą P. Mylonopoulou ir V. Karra, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovė,

* Proceso kalba: graikų.

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Tizzano, teisėjai J.-J. Kasel, E. Levits, M. Safjan ir M. Berger (pranešėja),

generalinis advokatas J. Mazák,
posėdžio sekretorė R. Šereš, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2010 m. gegužės 20 d. posėdžiui,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

- 1 Savo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija Teisingumo Teismo prašo pripažinti, kad:
  - nuo perleidžiamo nekilnojamojo turto mokesčio (toliau – mokestis) atleisdama tik tuos asmenis, kurie nuolat gyvena Graikijoje, ir neatleisdama nuo jo joje nuolat negyvenančių asmenų, ketinančių joje ateityje įsikurti, ir

- tam tikromis sąlygomis nuo mokesčio išigyjant pirmąjį būstą Graikijoje atleisdamas tik Graikijos piliečius ir todėl akivaizdžiai diskriminuodama užsienyje gyvenančius asmenis, kurie nėra Graikijos piliečiai,

Graikijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 18, 39 ir 43 straipsnius, atsižvelgiant į EB 12 straipsnį, ir Europos ekonominės erdvės susitarimo (OL L 1, 1994, p. 3, toliau – EEE susitarimas) 4, 28 ir 31 straipsnius, nes ji trukdo naudotis iš šių nuostatų kylančiomis pagrindinėmis laisvėmis.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 2 EB 12 straipsnio pirmoje pastraipoje numatyta:

„Šios Sutarties taikymo srityje, nepažeidžiant joje esančių specialių nuostatų, draudžiama bet kokia diskriminacija dėl pilietybės.“

3 EB 18 straipsnio 1 dalyje numatoma:

„Kiekvienas Sąjungos pilietis turi teisę laisvai judėti ir apsigyventi valstybių narių teritorijoje, laikydamasis Sutartyse ir joms įgyvendinti priimtose nuostatose nustatytų apribojimų bei sąlygų.“

4 EB 39 straipsnio 1–3 dalių tekstas yra toks:

„1. Bendrijoje užtikrinama darbuotojų judėjimo laisvė.

2. Tokia judėjimo laisvė reiškia, kad įdarbinimo, darbo užmokesčio ir kitų darbo ir užimtumo sąlygų atžvilgiu panaikinama bet kokia valstybių narių darbuotojų diskriminacija dėl pilietybės.

3. Ji suteikia teisę, galimą riboti tik viešosios tvarkos, visuomenės saugumo ir visuomenės sveikatos sumetimais:

a) priimti faktiškai pateiktus pasiūlymus įsidarbinti;

b) šiuo tikslu laisvai judėti valstybių narių teritorijoje;

- c) apsigyventi bet kurioje valstybėje narėje siekiant dirbti pagal tos valstybės piliečių įsidarbinimą reglamentuojančius įstatymus ir kitus teisės aktus;

- d) laikantis Komisijos įgyvendinimo reglamentuose nustatytų sąlygų, pasilikti gyventi valstybės narės teritorijoje pasibaigus darbo joje laikui.“

5 Pagal EB 43 straipsnį:

„Vadovaujantis toliau išdėstytomis nuostatomis vienos valstybės narės nacionalinių subjektų įsisteigimo laisvės kitos valstybės narės teritorijoje apribojimai uždraudžiami. Draudžiami ir apribojimai vienos valstybės narės nacionaliniams subjektams, įsisteigusiems kitos valstybės narės teritorijoje, steigti atstovybes, padalinius ar dukterines bendroves.

Įsisteigimo laisvė apima ir teisę imtis savarankiškai dirbančių asmenų veiklos bei ja verstis, taip pat steigti ir valdyti įmones, būtent bendroves ar firmas, apibūdintas 48 straipsnio antrojoje pastraipoje, tomis pačiomis sąlygomis, kurios įsisteigimo šalies teisės aktuose yra nustatytos jos pačios subjektams, ir laikantis kapitalui skirto skyriaus nuostatų.“

6 Šio sprendimo 2–5 punktuose išdėstytos nuostatos, išskyrus EB 18 straipsnį, yra analogiškos EEE susitarimo 4, 28 ir 31 straipsniuose išdėstytoms nuostatomis.

Nacionalinės teisės aktai

7 Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 1 dalyje numatoma:

„Nekilnojamojo turto, kurį savo visišką nuosavybę įsigyja santuoką sudaręs asmuo, pirkimo sutartis yra neapmokestinamos perleidžiamo nekilnojamojo turto mokesčiu, jei įgijėjas, sutuoktinis arba jo nepilnamečiai vaikai neturi kito namo arba buto, kuriame galėtų gyventi jo šeima, visiškos nuosavybės, uzufrukto ar gyvenimo teisės arba jei jam visiškos nuosavybės teise nepriklauso statybai tinkamas žemės sklypas ar dalis žemės sklypo, atitinkančio pastato, kuriame jie galėtų gyventi, plotą, savivaldybėje ar komunoje, kurioje gyvena daugiau nei trys tūkstančiai (3 000) gyventojų.“

8 Šio įstatymo 1 straipsnio 3 dalies tekstas yra toks:

„Šio straipsnio nuostatos netaikomos atlygintinioms nekilnojamojo turto pirkimo sutartims, jei pirkėjas nuolat negyvena Graikijoje.“

Išimties tvarka nuo mokesčio atleidžiama tais atvejais, kai namą, butą ar sklypą įsigyja graikai ar graikų kilmės asmenys, kurie dirbo užsienyje bent šešerius (6) metus ir kurie įrašyti į šalies nacionalinę savivaldybių registrą, net jei jie įsigijimo momentu neturi nuolatinės gyvenamosios vietos Graikijoje.“

- 9 Šio įstatymo 1 straipsnio 7 dalyje numatoma, kad nuo mokesčio atleidžiama su sąlyga, kad nekilnojamasis turtas išlieka pirkėjo nuosavybė mažiausiai penkerius metus.
- 10 Remiantis Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 12 dalyje suteiktu įgaliojimu, 2005 m. balandžio 7 d. ministerijos sprendimu buvo nustatyta, kad suinteresuotasis asmuo Graikijoje turi nuolat gyventi bent vienus metus.

Ikiteisminė procedūra

- 11 2007 m. gruodžio 6 d. Komisija Graikijos Respublikai nusiuntė oficialų pranešimą, kuriame ji teigė, kad, pirma, nuo mokesčio atleisdama tik tuos asmenis, kurie nuolat gyvena Graikijoje, ir neatleisdama nuo jo ketinančių joje ateityje įsikurti asmenų ir, antra, tam tikromis sąlygomis nuo mokesčio išsigyjant pirmąjį būstą Graikijoje atleisdama tik Graikijos piliečius ir todėl akivaizdžiai diskriminuodama užsienyje gyvenančius asmenis, kurie nėra Graikijos piliečiai, Graikijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 12, 18, 39 ir 43 straipsnius bei EEE susitarimo 4, 28 ir 31 straipsnius.
- 12 2008 m. vasario 13 d. Graikijos Respublika atsakė į šį oficialų pranešimą ir atmetė visus Komisijos kaltinimus.
- 13 Kadangi Komisijos neįtikino jos atsakymas, 2008 m. rugsėjo 23 d. ji nusiuntė Graikijos Respublikai pagrįstą nuomonę, kurioje nurodė per du mėnesius nuo jos gavimo įvykdyti įsipareigojimus. Valstybė narė, Komisijai atsakydama 2008 m. lapkričio 21 d., pakartoto atsakyme į oficialų pranešimą išdėstytą nuomonę.

- 14 Kadangi Komisijos neįtikino Graikijos Respublikos pateikti paaiškinimai, ji nusprendė pareikšti šį ieškinį.

Dėl ieškinių

Dėl pirmojo ieškinių pagrindo, susijusio su tam tikrų pagrindinių laisvių ribojimu

Šalių argumentai

- 15 Remdamasi, be kita ko, 1993 m. liepos 13 d. Sprendimu *Commerzbank* (C-330/91, Rink. p. I-4017), Komisija tvirtina, pirma, kad nors Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatytas nuolatinio gyvenimo kriterijus nebūtinai reiškia, kad yra diskriminuojami Sąjungos piliečiai, nes jis taikomas neatsižvelgiant į suinteresuotojo asmens pilietybę, daugumą nuolat Graikijoje gyvenančių asmenų sudaro Graikijos piliečiai, o tai leidžia manyti, kad nagrinėjama nuostata yra diskriminacinė.
- 16 Šiuo atžvilgiu Komisija teigia, kad ši nuostata neleidžia atleidimu nuo mokesčio pasinaudoti Graikijoje nuolat negyvenantiems asmenims, kurie joje perka pirmąjį būstą, siekdami įsikurti šioje valstybėje. Toks skirtingas vertinimas lemia dabartinių ir būsimų nuolatinių gyventojų diskriminavimą.

- 17 Antra, remdamasi, be kita ko, 2005 m. rugsėjo 15 d. Sprendimu *Komisija prieš Daniją* (C-464/02, Rink. p. I-7929) ir 2003 m. lapkričio 13 d. Sprendimu *Schilling ir Fleck-Schilling* (C-209/01, Rink. p. I-13389), Komisija primena, kad bendra EB 18 straipsnio, kuriuo kiekvienam Sąjungos piliečiui suteikiama teisė laisvai judėti ir apsigyventi valstybių narių teritorijoje, formuluotė yra sukonkretinta EB 39 ir 43 straipsniuose. Jos teigimu, remiantis nusistovėjusia Teisingumo Teismo praktika, EB sutarties nuostatomis, susijusiomis su laisvu asmenų judėjimu, siekiama palengvinti Sąjungos piliečiams sąlygas vykdyti bet kokią profesinę veiklą bei uždrausti priemonės, galinčias sudaryti mažiau palankias sąlygas asmenims, siekiantiems vykdyti ekonominę veiklą kitos valstybės narės teritorijoje. Nuostatos, kurios valstybės narės piliečiui kliudo išvykti iš savo kilmės valstybės siekiant pasinaudoti laisvo judėjimo teise arba jį atgraso nuo tokio išvykimo, riboja šią laisvę, net jeigu jos yra taikomos neatsižvelgiant į atitinkamų darbuotojų pilietybę. Remdamasi šia praktika, Komisija teigia, jog nagrinėjamos Graikijos teisės nuostatos prieštarauja EB 18, 39 ir 43 straipsniams, nes jos asmenų, kurie dar nėra nuolatiniai tos valstybės narės gyventojai, tačiau nori joje įsikurti ir nuolat gyventi, situaciją padaro mažiau patrauklią, palyginti su nuolatiniais gyventojais, kuriems taikoma mokestinė lengvata.
- 18 Šiuo atžvilgiu Komisija pažymi, kad EB 39 ir 43 straipsniai pažeidžiami aktyvių asmenų atžvilgiu. Tačiau EB 18 straipsnis tiesiogiai taikomas asmenims, kurie nevykdo Graikijoje ekonominės veiklos ir neturi su ja ryšių, t. y. šiuo atveju, pavyzdžiui, pensininkams.
- 19 Remdamasi tais pačiais argumentais, Komisija mano, kad Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 1 dalis ir 3 dalies pirma pastraipa prieštarauja Europos ekonominės erdvės susitarimo 28 ir 31 straipsniams.

- 20 Dėl šiose nuostatose įtvirtinto ribojimo pateisinimo Komisija tvirtina, kad jo negali pateisinti jokie Graikijos Respublikos nurodyti bendrojo intereso tikslai, be to, jis bet kuriuo atveju pažeidžia proporcingumo principą.
- 21 Dėl tikslo palengvinti nuolatiniais gyventojams būsto įsigijimą ir užkirsti kelią tokio-
mis aplinkybėmis įvairioms spekuliacijoms nekilnojamuoju turtu Komisija teigia, pir-
ma, kad šio tikslo galėtų būti siekiama ir asmenų, kurie įsigyja pirmąjį būstą, ketindami
vėliau įsikurti Graikijoje, atžvilgiu. Antra, Komisija tvirtina, kad Įstatyme 1078/1980
nenumatoma įgijėjo pareiga naudoti įsigytą nekilnojamąjį turtą kaip nuolatinį būstą,
be to, nedraudžiama jo nuomoti ar perparduoti. Nesant tokios pareigos, šio tikslo
negalima pasiekti, ir Graikijos Respublika negali juo veiksmingai remtis.
- 22 Be to, Komisija tvirtina, kad egzistuoja mažiau varžantys kontrolės mechanizmai
šiems tikslams pasiekti, pavyzdžiui, asmenų, kurie įsikuria Graikijoje, registravimas
kompetentingoje Graikijos valdžios institucijoje, jų įrašymas į mokesčių registrą, jų
mokesčių deklaracijų tikrinimas ir mokestinių lengvatų jiems suteikimas, jei tenkina-
mos tam tikros sąlygos. Be to, tokią kontrolės sistemą dar gali papildyti „garbės pa-
reiškimai“. Todėl atsisakant nuo mokesčio atleisti asmenis, kurie dar nuolat negyvena
Graikijoje, bet šioje valstybėje narėje perka nekilnojamąjį turtą ketindami joje įsikurti,
viršijama tai, kas būtina norint pasiekti tikslą užkirsti kelią spekuliacijoms nekilnoja-
muoju turtu Graikijoje.
- 23 Komisija nesutinka su tuo, kad, neturint jokios mokestinės informacijos apie pirkėją,
neįmanoma išsiaiškinti, ar asmuo Graikijoje neturi kito jam priklausančio turto, todėl
negalima teigti, kad ginčijama nacionalinės teisės nuostata siekiama neleisti apeiti

įstatymo. Šiuo atžvilgiu ji tvirtina, kad asmenų, kurie atvyksta įsikurti Graikijoje, atveju nėra sunkiau nustatyti, ar jie turi nekilnojamojo turto Graikijoje, nei asmenų, kurie jau nuolat gyvena valstybės teritorijoje, atveju. Kadangi mokesčių deklaracija negali būti laikoma labai patikima priemone, niekas nedraudžia Graikijos valdžios institucijoms paklausti pirkėjų, ar jie nėra kito nekilnojamojo turto savininkai. Šiuo atžvilgiu Komisija nurodo, jog galima atitinkamuose registruose, pavyzdžiui, neseniai sukurta me kadastrė, daryti įrašus bei sukurti kontrolės mechanizmą, leidžiantį užkirsti kelią piktnaudžiavimui.

- 24 Galiausiai Komisija ginčija Graikijos Respublikos argumentą, jog Sąjungos teisė nepa-
naikina nacionalinės teisės aktų leidėjo teisės nustatyti tam tikrus mokesčių lengva-
tų suteikimo kriterijus. Šiuo atžvilgiu ji tvirtina, kad Sutartis draudžia ne tik tiesioginę
diskriminaciją, bet ir apskritai pagrindinių laisvių apribojimus tiesioginių mokesčių
srityje. Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 3 dalies pirma pastraipa neginčijamai riboja
laisvą asmenų judėjimą, nes ši nuostata atgraso kitose valstybėse narėse gyvenančius
asmenis, kurių daugumą sudaro tų valstybių piliečiai, o ne Graikijos piliečius įsikurti
Graikijoje.
- 25 Graikijos Respublika ginčija visą kaltinimą dėl įsipareigojimų neįvykdymo ir visų pir-
ma tvirtina, kad nors EB 12 ir 39 straipsniai akivaizdžiai draudžia bet kokią diskri-
minaciją dėl pilietybės, iš visų nacionalinės teisės aktų leidėjo įvairiu metu priimtų
nuostatų ir iš to, kad suteikiant atleidimą nuo mokesčio nėra numatyta sąlyga turėti
Graikijos pilietybę, matyti, jog teisės aktų leidėjas visada norėjo atleisti nuo mokesčio
ne tik Graikijos piliečius, bet bendrai visus fizinius asmenis, kurie nuolat gyvena Grai-
kijoje, neatsižvelgdamas į jų pilietybę.
- 26 Šiuo atžvilgiu Graikijos Respublika pabrėžia, kad 1992 m. aplinkraštyje, priimtame
gavus Valstybės Tarybos nuomonę, kuriuo siekta padėti valdžios institucijoms teisin-

gai taikyti Įstatymą 1078/1980, aiškiai pažymima, kad ginčijamos jo nuostatos taikomos kitų valstybių narių piliečiams lygiai tokiomis pačiomis sąlygomis kaip ir Graikijos piliečiams. Be to, pagal 2004 m. birželio 21 d. ministerijos sprendimą, norėdami pasinaudoti atleidimu nuo mokesčio, Sąjungos piliečiai gali įrodyti, kad nuolat gyvena ir vykdo profesinę veiklą, pateikdami mokesčių deklaracijas, socialinio draudimo įstaigų pažymas, darbo sutartis, dokumentus, susijusius su veiklos pradėjimu, būsto nuomos sutartis ir kt.

27 Be to, kalbant apie bendrąjį vienodo Sąjungos piliečių, besinaudojančių savo teise laisvai judėti, ir panašioje situacijoje esančių konkrečios valstybės piliečių vertinimo principą, kaip jis apibrėžtas EB 12 ir 18 straipsniuose, pažymėtina, kad Graikijos Respublika abejoja, ar Sąjungos piliečiams nustatyti apribojimai mokesčių atleidimo srityje turi būti panašūs į valstybės piliečiams taikomus apribojimus. Kaip teigia Graikijos Respublika, Sąjungos teisė tikrai nereikalauja, kad įgyvendinant pareigą visiškai integruoti Sąjungos piliečius priėmimo valstybėje narėje, jie turi būti atleidžiami nuo mokesčio tokiomis pat sąlygomis, kokios taikomos valstybės piliečiams. Ji pažymi, kad valstybės piliečiai, norintys pasinaudoti atleidimu nuo mokesčio įsigyjant pirmąjį būstą, turi įrodyti, kad yra tenkinamos kelios sąlygos, ir pateikti mokesčių deklaracijas. Vadovaujantis Komisijos logika, jei ji būtų taikoma, kitų valstybių narių nei Graikijos Respublikos piliečiai galėtų pasinaudoti tokia pat lengvata kaip ir jos piliečiai pateikdami paprastą deklaraciją, o tai nebūtų teisinga.

28 Galiausiai dėl Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos pateisinimo Graikijos Respublika pažymi, kad jis taikomas tik tada, kai įsigyjamas pirmasis būstas, t. y. tik labai mažai sandorių, kurie tenkina bendrąjį interesą, kategorijai.

- 29 Be to, jos teigimu, šią nuostatą pateisina tai, kad ja siekiama padėti fiziniams asmenims įsigyti būstą ir taip remti šeimas. Ji yra bendros valstybės socialinės politikos instrumentas, ir taip valstybė rūpinasi vidutiniais ir žemesniais visuomenės sluoksniais, kuriems ji suteikia būsto paramą, kuri yra socialinio pobūdžio mokestinė lengvata.
- 30 Be to, 2005 m. balandžio 7 d. ministerijos sprendimu nustatyta, kad suinteresuotasis asmuo Graikijoje turi nuolat gyventi bent vienus metus. Ši sąlyga yra proporcinga, pamatuota ir būtina, nes tas laikotarpis yra protingas, leidžiantis Sąjungos piliečiui susipažinti su šalimi, adaptuotis joje, priprasti prie gyvenimo būdo joje ir atlikti rinkos tyrimą perkant nekilnojamąjį turtą. Ši sąlyga yra garantija, kad pirkėjas perka pirmąjį būstą norėdamas jį naudoti, o ne siekdamas pasipelnyti ar kitais tikslais. Nesant kitų patikimesnių kriterijų, šis minimalus nuolatinio gyvenimo laikotarpis laikytinas tinkamu, siekiant sumažinti sukčiavimų mokesčių srityje atvejų skaičių ir užkirsti kelią piktnaudžiavimui. Be to, jis nėra toks ilgas, kad asmenims, norintiems nuolat gyventi Graikijoje, sukeltų sunkumų ar atgrasintų nuo planų ateityje įsikurti Graikijos teritorijoje.
- 31 Šiuo atžvilgiu Graikijos Respublika atmeta Komisijos išvadas, padarytas atsižvelgus į tai, kad įgijėjas neprivalo naudoti įsigyto nekilnojamojo turto kaip nuolatinio būsto ir kad nedraudžiama jo nuomoti ar perparduoti. Dėl perpardavimo valstybė narė teigia, kad šis Komisijos teiginys yra klaidingas, nes Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 7 dalyje numatoma, jog nuo mokesčio atleidžiama su sąlyga, kad nekilnojamas turtas išlieka pirkėjo nuosavybė mažiausiai penkerius metus. Nacionalinės teisės aktų leidėjas, vadovaudamasis realistišku požiūriu, nenumatė griežtų pirmo būsto naudojimo sąlygų, nes atsižvelgė į aplinkybę, kad įgijėjo ekonominės veiklos centras ir jo šeiminei situacija gali keistis.

- 32 Graikijos Respublika taip pat mano, kad Komisijos pasiūlymai dėl mažiau varžančių kontrolės mechanizmų, leidžiančių pasiekti Įstatymo 1078/1980 tikslus, t. y. pareiga daryti įrašus savivaldybių ar mokesčių registruose arba pateikti mokesčių deklaracijas, yra neveiksmingi. Šiuo atžvilgiu ji primena, kad Graikijoje įsikuriantys Sąjungos piliečiai neprivalo nei registruotis merijoje, nei gauti mokesčių mokėtojo numerio ar teikti mokesčių deklaraciją tol, kol jie neįsigijo nekilnojamojo turto. Be to, nekilnojamojo turto sandoriai kol kas neįtraukti į kadastro informacinę sistemą, nes jos įdiegimas tebėra pradinėje rengimo stadijoje.
- 33 Graikijos Respublika daro išvadą, kad, panaikinus nuolatinio gyvenimo kriterijų, būtų daug sunkiau kontroliuoti sąlygas, kurios būtinos norint pasinaudoti atleidimu nuo mokesčio, ir galbūt taip būtų apeinamos atitinkamos nuostatos, nes, nesant jokių mokesčių duomenų apie pirkėją, būtų neįmanoma patikrinti, ar jis turi Graikijoje kito nekilnojamojo turto.
- 34 Graikijos Respublika taip pat atmeta kaip netinkamą Komisijos siūlymą reikalauti iš pirkėjo pateikti paprastą pareiškimą, patvirtinantį, kad jis neturi kito nekilnojamojo turto Graikijoje, nes toks pareiškimas nesuteikia jokių garantijų mokesčių administratoriui.
- 35 Galiausiai Graikijos Respublika tvirtina, kad net jei Sąjungos teisės nuostatomis, siekiant panaikinti diskriminaciją dėl pilietybės, nustatomi valstybių narių kompetencijos įgyvendinimo mokesčių srityje apribojimai, šios nuostatos neatima iš nacionalinės teisės aktų leidėjo teisės nustatyti konkrečius mokesčių lengvatų suteikimo kriterijus, ypač tuo atveju, kai nuo mokesčių atleidžiama remiantis socialiniais kriterijais. Remdamasi minėtu Sprendimu *Komisija prieš Daniją* ir 2000 m. sausio 27 d. Sprendimu *Graf (C-190/98, Rink. p. I-493)* ši valstybė narė teigia, kad nuostatos, kurios, net jei taikomos visiems vienodai, kliudo valstybės narės piliečiui, kuris siekia pasinaudoti

savo laisvo judėjimo teise, palikti savo kilmės valstybę ar sulaiko jį nuo to, yra šios laisvės įgyvendinimo kliūtis tik tada, kai jomis nustatomos darbuotojų patekimo į darbo rinką sąlygos.

36 Dublike Komisija palaiko ieškinyje pateiktus visus argumentus.

37 Tačiau triplike Graikijos Respublika teigia, kad Komisija neatsižvelgė į jos argumentus, susijusius su ginčijamų Įstatymo 1078/1980 nuostatų socialine reikšme. Ji mano, kad automatiškai ir neatlikus kontrolės suteikiant socialines lengvatas visiems Sąjungos piliečiams, kurie įgyvendina savo teisę laisvai judėti, pirma, būtų apeinamos socialinėje srityje egzistuojančios nacionalinės teisės nuostatos ir, antra, tai panaikintų jomis siekiamų tikslų socialinį pobūdį, nes tokios lengvatos būtų teikiamos remiantis tik tuo, kad savo teisę laisvai judėti įgyvendinę asmenys turi Sąjungos pilietybę.

38 Todėl, remdamasi 1994 m. vasario 24 d. Sprendimu *Roks ir kt.* (C-343/92, Rink. p. I-571) bei 1996 m. vasario 1 d. Sprendimu *Posthuma-van Damme ir Oztürk* (C-280/94, Rink. p. I-179), Graikijos Respublika tvirtina, kad valstybių praktika, susijusi su socialinių tikslų įgyvendinimu, priklauso jų diskrecijai, kurią jos išsaugo apibrėždamos savo socialinę politiką, kiek tai susiję su jų įgyvendinamos socialinės apsaugos pobūdžiu ir apimtimi, su sąlyga, kad jų veiksmai yra proporcingi siekiamam tikslui. Todėl Graikijos Respublika teigia, kad Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 1 dalis ir 3 dalies pirma pastraipa neprieštaruoja Sąjungos teisei, ir pabrėžia, kad šios nuostatos tikslai negali būti pasiekti mažiau ribojančiomis priemonėmis.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 39 Visų pirma reikia priminti, kad nors pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką tiesioginiai mokesčiai priklauso valstybių narių kompetencijai, jos turi ją įgyvendinti laikydamosi Sąjungos teisės (be kita ko, žr. 2004 m. kovo 4 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, C-334/02, Rink. p. I-2229, 21 punktą; 2007 m. sausio 18 d. Sprendimo *Komisija prieš Švediją*, C-104/06, Rink. p. I-671, 12 punktą ir 2008 m. sausio 17 d. Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją*, C-152/05, Rink. p. I-39, 16 punktą).
- 40 Reikia išnagrinėti, ar, kaip tvirtina Komisija, Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 1 dalis ir 3 dalies pirma pastraipa riboja EB 18, 39 ir 43 bei EEE susitarimo 4, 28 ir 31 straipsniuose įtvirtintą asmenų judėjimo laisvę.
- 41 EB 18 straipsnio, kuriame bendrai įtvirtinta kiekvieno Sąjungos piliečio teisė laisvai judėti ir apsigyventi valstybių narių teritorijoje, specialiosios normos yra EB 39 straipsnis, susijęs su laisvu darbuotojų judėjimu, ir EB 43 straipsnis, susijęs su įsisteigimo laisve (žr. 2006 m. spalio 26 d. Sprendimo *Komisija prieš Portugaliją*, C-345/05, Rink. p. I-10633, 13 punktą; minėtų sprendimų *Komisija prieš Švediją* 15 punktą ir *Komisija prieš Vokietiją* 18 punktą).
- 42 Todėl visų pirma reikia išnagrinėti, ar EB 39 ir 43 straipsniai draudžia tokias nacionalinės teisės nuostatas, kaip antai Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 1 dalis ir 3 dalies pirma pastraipa.
- 43 Visomis Sutarties nuostatomis, susijusiomis su laisvu asmenų judėjimu, siekiama palengvinti Sąjungos piliečiams sąlygas visoje jos teritorijoje vykdyti bet kokią profesinę

veiklą ir draudžiamos priemonės, galinčios sudaryti mažiau palankias sąlygas šiems piliečiams, siekiantiems vykdyti ekonominę veiklą kitos valstybės narės teritorijoje (žr. minėtų sprendimų *Komisija prieš Daniją* 34 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką, *Komisija prieš Portugaliją* 15 punktą, *Komisija prieš Švediją* 17 punktą ir *Komisija prieš Vokietiją* 21 punktą).

44 Šioje byloje Graikijos Respublika tvirtina, kad ginčijamose nuostatose nėra numatyta sąlyga, norint pasinaudoti atleidimu nuo mokesčio, turėti Graikijos pilietybę, nes vienintelė sąlyga yra nuolat gyventi Graikijoje.

45 Šiuo atžvilgiu pakanka priminti, jog iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad pagal vienodo vertinimo taisyklę draudžiama ne tik atvira diskriminacija dėl nacionalinės priklausomybės, bet ir bet kokios kitos paslėptos diskriminacijos formos, kuriomis, taikant kitus diferencijavimo kriterijus, pasiekiamas toks pats rezultatas (be kita ko, žr. 1974 m. vasario 12 d. Sprendimo *Sotgiu*, 152/73, Rink. p. 153, 11 punktą; minėto Sprendimo *Commerzbank* 14 punktą ir 2009 m. spalio 1 d. Sprendimo *Gottwald*, C-103/08, Rink. p. I-9117, 27 punktą).

46 Taip, pavyzdžiui, yra priemonės, kuri diferencijuoja asmenis pagal nuolatinės ar įprastos gyvenamosios vietos kriterijų, atveju, kai kyla grėsmė, kad ji daugiausia neigiamai paveiks kitų valstybių narių piliečius, nes valstybės teritorijoje nuolat ar įprastai negyvenantys asmenys dažniausiai neturi tos valstybės pilietybės (be kita ko, žr. 1999 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Ciola*, C-224/97, Rink. p. I-2517, 14 punktą; 2003 m. sausio 16 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-388/01, Rink. p. I-721, 14 punktą ir minėto Sprendimo *Gottwald* 28 punktą).

- 47 Šiuo atveju Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą kaip tik ir yra grindžiama tokio pobūdžio kriterijumi, nes ši nuostata leidžia pasinaudoti atleidimu nuo mokesčio tik nuolat Graikijoje gyvenantiems asmenims. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad nors ji taikoma neatsižvelgiant į nekilnojamojo turto įgijėjo pilietybę, nuolatinio gyvenimo valstybės teritorijoje kriterijus norint pasinaudoti atleidimu nuo mokesčio gali neigiamiau paveikti asmenis, kurie nėra Graikijos piliečiai. Iš tikrųjų dažniausiai šių asmenų nuolatinė gyvenamoji vieta yra ne Graikijos teritorijoje.
- 48 Todėl dėl šios nuostatos blogesnėje padėtyje atsiduria Graikijoje nuolat negyvenantys asmenys, kurie perka pirmąjį būstą, siekdami ateityje įsikurti šioje valstybėje narėje, nes ji neleidžia šiems asmenims pasinaudoti atleidimu nuo mokesčio, mokamo įsigyjant pirmąjį būstą, nors Graikijoje nuolat gyvenantys asmenys, joje perkantys pirmąjį būstą, gali pasinaudoti šiuo atleidimu.
- 49 Tokiomis aplinkybėmis minėta nuostata yra atgrasomojo pobūdžio Graikijoje nuolat negyvenančių asmenų, kurie remdamiesi EB 39 ir 43 straipsniuose įtvirtinta laisvo judėjimo teise nori šioje valstybėje narėje įsigyti pirmąjį būstą, atžvilgiu.
- 50 Vadinas, kadangi leidžiama pasinaudoti atleidimu nuo mokesčio, mokamo perkant pirmąjį būstą, tik asmenims, kurie nuolat gyvena Graikijoje, Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 1 dalis ir 3 dalies pirmą pastraipą gali būti laisvo darbuotojų judėjimo ir įsisteigimo laisvės, įtvirtintų atitinkamai EB 39 ir 43 straipsniuose, kliūtis.

- 51 Tačiau iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad nacionalinės priemonės, galinčios apriboti galimybę pasinaudoti Sutarties garantuotomis pagrindinėmis laisvėmis ar naudojimąsi jomis padaryti mažiau patrauklų, gali būti leistinos, jeigu jomis siekiama bendrojo intereso tikslo, jos yra tinkamos šiam tikslui pasiekti ir neviršija to, kas reikalinga jo siekiant (be kita ko, žr. minėtų sprendimų *Komisija prieš Portugaliją* 24 punktą, *Komisija prieš Švediją* 25 punktą ir *Komisija prieš Vokietiją* 26 punktą).
- 52 Šiuo atžvilgiu Graikijos Respublika tvirtina, kad nuolatinio gyvenimo sąlygą pateisina, be kita ko, tikslas palengvinti asmenims pirmojo būsto įsigijimą ir užkirsti kelią bet kokioms spekuliacijoms nekilnojamuoju turto ir tikslas sumažinti sukčiavimų mokesčių srityje atvejų skaičių bei užkirsti kelią piktnaudžiavimui. Be to, ši sąlyga yra bendros šios valstybės narės socialinės politikos instrumentas ir jos atžvilgiu valstybių praktika, susijusi su socialinių tikslų įgyvendinimu, priklauso jų diskrecijai, kurią jos išsaugo apibrėždamos savo socialinę politiką, kiek tai susiję su jų įgyvendinamos socialinės apsaugos pobūdžiu ir apimtimi, su sąlyga, kad jų veiksmai yra proporcingi siekiamam tikslui.
- 53 Net jei būtų galima remtis šiais argumentais norint pateisinti laisvo asmenų judėjimo kliūtis, reikia konstatuoti, kad Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje numatyta sąlyga nuolat gyventi Graikijos teritorijoje bet kuriuo atveju neleidžia pasiekti ja norimų tikslų ir, be to, ji viršija tai, kas būtina jiems pasiekti.
- 54 Pirma, kiek tai susiję su nagrinėjamos nacionalinės teisės nuostatos tinkamumu, jei šia nuostata siekiama neleisti nekilnojamojo turto pirkėjui gauti naudos iš jo ir taip padėti užkirsti kelią bet kokiai spekuliacijai, reikia konstatuoti, kad šioje nuostatoje numatyta sąlyga neleidžia pasiekti norimo tikslo, nes Įstatyme 1078/1980 nenumato-

ma nekilnojamojo turto pirkėjo pareiga naudoti jį kaip nuolatinį būstą ir jam nedraudžiama jo nuomoti. Nesant tokios pareigos, Graikijos Respublikos argumentui dėl kovos su spekuliacija negali būti pritarta.

55 Tas pats pasakytina ir apie argumentą dėl socialinės politikos, kuriuo aiškiai remiasi Graikijos Respublika, grindžiamą būtinybe remti mažas arba vidutines pajamas gaunančias šeimas. Kadangi nėra nustatyta pirmesniame punkte minėta pareiga, neatrodo, kad Įstatymas 1078/1980 yra tinkamas užtikrinti, kad bus pasiektas šis tikslas, nes perkant pirmąjį būstą teikiama mokestinė lengvata suteikiama visiems asmenims, kurie tenkina nuolatinio gyvenimo sąlygą, neatsižvelgiant į tai, ar jie priklauso vidutiniam ar žemesniam sluoksniui. Tokiomis aplinkybėmis negalima preziumuoti, kad neselektyviai teikiant šią mokestinę lengvatą galėtų būti pasiektas tariamai sociopolitinis 1078/1980 tikslas. Be to, Graikijos Respublika neįrodė, kad atleidimas nuo mokesčio perkant pirmąjį būstą yra socialinio pobūdžio mokestinė lengvata, taikoma tik socialiai blogiausioje padėtyje esančioms klasėms priklausantiems asmenims.

56 Antra, kalbant apie tai, kaip reikia vertinti nagrinėjamų nuostatų būtinumą, konstatuotina, kad Graikijos Respublikos argumentai, grindžiami tikslu sumažinti sukčiavimų mokesčių srityje atvejų skaičių ir užkirsti kelią piktnaudžiavimui apeinant atleidimo nuo mokesčio tikslą, pavyzdžiui, prašant atleisti nuo mokesčio perkant kelis nekilnojamojo turto objektus, negali įrodyti, kad ginčijamos nuostatos yra būtinos siekiant šio tikslo. Šį tikslą galima lygiai taip pat pasiekti ir tada, kai pirkėjai nuolat negyvena valstybės teritorijoje.

- 57 Iš tikrųjų, kaip teisingai teigia Komisija, egzistuoja mažiau varžantys mechanizmai, kurie Graikijos valdžios institucijoms leistų įsitikinti, kad nekilnojamojo turto pirkėjas laikosi visų sąlygų, būtinų norint pasinaudoti atleidimu nuo mokesčio, be kita ko, tikrinant, ar jis neturi kito nekilnojamojo turto Graikijoje, pavyzdžiui, įrašai mokesčių registre ar kadastre, pareiga pateikti mokesčių ar būsto deklaraciją, mokesčių institucijų taikoma kontrolė, papildoma įgijėjų pareiškimais, už kurių turinį ir teisingumą šie atsakytų baudžiamąja tvarka.
- 58 Darytina išvada, kad tokia nuostata, kaip įtvirtinta Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 1 dalyje ir 3 dalies pirmoje pastraipoje, viršija tai, kas būtina siekiant norimo tikslo.
- 59 Atsižvelgiant į šiuos svarstymus, reikia konstatuoti, kad Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 1 dalyje ir 3 dalies pirmoje pastraipoje įtvirtinta nuolatinio gyvenimo sąlyga, pirma, negali pateisinti tikslų palengvinti asmenims pirmojo būsto įsigijimą, užkirsti kelią bet kokioms spekuliacijoms nekilnojamoju turto ir remti mažas arba vidutines pajamas gaunančias šeimas ir, antra, nėra būtina siekiant mažinti sukčiavimą mokesčių srityje ir užkirsti kelią piktnaudžiavimui apeinant atleidimo nuo mokesčio tikslą, todėl daryta išvada, kad ši sąlyga prieštarauja EB 39 ir 43 straipsniams.
- 60 Antra, kalbant apie asmenis, kurie nuolat negyvena Graikijoje ir nevykdo joje ekonominės veiklos, remiantis tais pačiais motyvais dėl EB 18 straipsniu grindžiamo kaltinimo darytina ta pati išvada (žr. 2007 m. liepos 5 d. Sprendimo *Komisija prieš Belgiją* C-522/04, Rink. p. I-5701, 72 punktą ir minėto Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją* 30 punktą).

- 61 Komisija taip pat tvirtina, kad dėl šių nuostatų egzistavimo Graikijos Respublika neįvykdė išipareigojimų pagal Europos ekonominės erdvės susitarimo 28 ir 31 straipsnius, susijusius atitinkamai su laisvu darbuotojų judėjimu ir įsisteigimo laisve.
- 62 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad EEE susitarimo 28 ir 31 straipsniuose įtvirtintos nuostatos, draudžiančios riboti judėjimo laisvę ir įsisteigimo laisvę, yra analogiškos įtvirtintoms EB 39 ir EB 43 straipsniuose.
- 63 Todėl reikia konstatuoti, kad pagal Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 1 dalį ir 3 dalies pirmą pastraipą nuo mokesčio atleisdama tik tuos asmenis, kurie nuolat gyvena Graikijoje, ir neatleisdama nuo jo joje nuolat negyvenančių asmenų, ketinančių joje ateityje įsikurti, Graikijos Respublika neįvykdė išipareigojimų pagal EB 18, 39 ir 43 straipsnius ir Europos ekonominės erdvės susitarimo 28 ir 31 straipsnius.

Dėl antrojo kaltinimo, susijusio su diskriminacija dėl pilietybės

Šalių argumentai

- 64 Komisija tvirtina, kad Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 3 dalies antroje dalyje įtvirtinta akivaizdi diskriminacija dėl pilietybės, nes tik Graikijos piliečiai ir graikų kilmės asmenys gali pasinaudoti atleidimu nuo mokesčio net ir tuo atveju, jei jie netenkina bendros sąlygos nuolat gyventi Graikijoje. Nuo mokesčio visiškai neatleidžiami kitų valstybių narių nei Graikijos Respublikos piliečiai.

65 Pagal EB 12 straipsnio pirmoje pastraipoje įtvirtintą bendrąjį principą aiškiai draudžiama bet kokia pilietybe grindžiama diferenciacija, kai, palyginti su Graikijos piliečiais, diskriminuojami kitų valstybių narių piliečiai. Kitų valstybių narių piliečiai, norintys įsigyti pirmąjį būstą Graikijoje, turi mokėti mokesťį, kuris netaikomas Graikijos piliečių įsigyjamam nekilnojamajam turtui, todėl užsieniečiams pirmojo būsto įsigijimas yra mažiau patrauklus ir tai sudaro įsisteigimo šioje valstybėje narėje laisvės kliūtį.

66 Graikijos Respublika tvirtina, kad Graikijos piliečio arba graikų kilmės asmens statusas, kaip atleidimo nuo reikalavimo nuolat gyventi Graikijoje pagrindas, patvirtina, jog pagrindinė sąlyga norint pasinaudoti atleidimu nuo mokesčio yra nuolatinė gyvenamoji vieta, kuri yra objektyviausias ir tinkamiausias kriterijus. Ginčijama nuostata buvo įrašyta į Įstatymą 1078/1980 po to, kai buvo panaikintas valiutos įvežimui taikytas atleidimas nuo mokesčio, ir ja siekiama graikų kilmės piliečiams ir emigravusiems graikams palengvinti būsto įsigijimą bei paskatinti juos grįžti į Graikiją. Kadangi Graikijos Respublika yra viena iš valstybių, kurios gyventojų skaičius labai sumažėjo dėl masinės emigracijos į užsienį, buvo nuspręsta suteikti lengvatas atleidžiant nuo mokesčių, siekiant paskatinti užsienyje gyvenančius graikus grįžti į Graikiją. Ši specifinė ir tikslinė išimtis tarnauja aiškiems socialinės politikos tikslams, kad būtų išlaikyti ryšiai tarp ne Graikijos teritorijoje gyvenančių graikų ir jų kilmės valstybės. Atsižvelgiant į ginčijamos nuostatos socialinę paskirtį ir ja siekiamą tikslą, Komisijos kritikuojamas apribojimas neviršija proporcingų ir priimtinių ribų.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 67 Dėl antrojo Komisijos kaltinimo, susijusio su tuo, kad nuo mokesčio atleidžiami tik Graikijos piliečiai ir graikų kilmės asmenys, reikia konstatuoti, kad Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 3 dalies antroje pastraipoje diferenciacija daroma pagal pilietybės kriterijų.
- 68 Šiuo atžvilgiu pakanka priminti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką nediskriminavimo principas, nesvarbu, ar jis grindžiamas EB 12, 39 ar 43 straipsniais, reikalauja, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos situacijos vienodai. Toks vertinimas gali būti pateisinamas, tik jeigu jis pagrįstas nuo atitinkamų asmenų pilietybės nepriklausančiomis objektyviomis priežastimis, kurios yra proporcingos teisėtai siekiamam tikslui (šiuo klausimu žr. 2008 m. birželio 5 d. Sprendimo *Wood*, C-164/07, Rink. p. I-4143, 13 punktą ir 2008 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Huber*, C-524/06, Rink. p. I-9705, 75 punktą).
- 69 Šiuo atveju reikia konstatuoti, kad Graikijos piliečių ir kitų valstybių narių nei Graikija piliečių, kurie ketina įsikurti Graikijoje ir įsigyja pirmąjį būstą šioje valstybėje narėje, situacija yra panaši. Tačiau pagal Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 3 dalies antrą pastraipą vienintelis dalykas, kuris Graikijos piliečių ir graikų kilmės asmenų situaciją daro skirtingą nuo ne Graikijos piliečių situacijos teisės būti atleistiems nuo mokesčio atžvilgiu, yra jų pilietybė. Iš tikrųjų pasinaudoti atleidimu nuo mokesčio gali tik Graikijos piliečiai arba graikų kilmės asmenys. Todėl toks skirtingas vertinimas, aiškiai ir išimtinai grindžiamas pilietybe, yra tiesioginė diskriminacija.
- 70 Graikijos Respublika tvirtina, kad diferenciaciją šiuo atveju pateisina, be kita ko, tikslai, kuriais siekiama, pirma, palengvinti emigravusiems graikams ir graikų kilmės

asmenims būsto įsigijimą bei paskatinti juos grįžti, nes jos gyventojų skaičius labai sumažėjo dėl masinės emigracijos į užsienį. Antra, šioje nuostatoje įtvirtintą atleidimą taip pat pateisina socialinės politikos tikslai, nes ja siekiama išlaikyti ryšius tarp emigravusių graikų ir jų kilmės valstybės.

- 71 Vis dėlto šie argumentai negali įrodyti, kad egzistuoja objektyvios, nuo atitinkamų asmenų pilietybės nepriklausančios aplinkybės, kuriomis galima pateisinti tokį Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 3 dalies antrą pastraipą įtvirtinto atleidimo nuo mokesčio nulemtą diskriminavimą, nes jos pagrįstos pačia atitinkamų asmenų pilietybe.
- 72 Darytina išvada, kad skirtingas Graikijos piliečių ar graikų kilmės asmenų ir Sąjungos piliečių, kurie nėra Graikijos Respublikos piliečiai, vertinimas dėl to, kad pagal Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 3 dalies antrą pastraipą pastarieji negali pasinaudoti šioje nuostatoje numatytu atleidimu nuo mokesčio, yra EB 12 straipsnio pirmą pastraipą, EB 39 ir 43 straipsniais draudžiama diskriminacija.
- 73 Komisija taip pat tvirtina, kad dėl šios nuostatos buvimo Graikijos Respublika taip pat neįvykdė įsipareigojimų pagal Europos ekonominės erdvės susitarimo 4, 28 ir 31 straipsnius, susijusius atitinkamai su diskriminacijos dėl pilietybės draudimu, laisvu darbuotojų judėjimu ir įsisteigimo laisve.
- 74 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad Europos ekonominės erdvės susitarimo 4 straipsnyje numatytas diskriminavimo dėl pilietybės draudimas bei šio susitarimo 28 ir 31 straipsniuose įtvirtintos nuostatos, draudžiančios riboti judėjimo laisvę ir įsisteigimo laisvę, yra tokios pat kaip įtvirtintosios atitinkamai EB 12, 39 ir EB 43 straipsniuose.

- 75 Todėl reikia konstatuoti, kad, tam tikromis sąlygomis nuo mokesčio įsigyjant pirmąjį būstą Graikijoje atleisdama tik Graikijos piliečius ar graikų kilmės asmenis, Graikijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 12, 39 ir 43 straipsnius bei Europos ekonominės erdvės susitarimo 4, 28 ir 31 straipsnius.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 76 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį kiekviena pralaimėjusi šalis padengia bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas ir Graikijos Respublika pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. Graikijos Respublika,

- **pagal Įstatymo 1078/1980 1 straipsnio 1 dalį ir 3 dalies pirmą pastraipą nuo perleidžiamo nekilnojamojo turto mokesčio atleisdama tik tuos asmenis, kurie nuolat gyvena Graikijoje, ir neatleisdama joje nuolat negyvenančių asmenų, ketinančių joje ateityje įsikurti, ir**

— tam tikromis sąlygomis nuo mokesčio įsigyjant pirmąjį būstą Graikijoje atleisdama tik Graikijos piliečius ar graikų kilmės asmenis,

neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 12, 18, 39 ir 43 straipsnius ir 1992 m. gegužės 2 d. Europos ekonominės erdvės susitarimo 4, 28 ir 31 straipsnius.

2. Priteisti iš Graikijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.